

[Juul-Madsen.]

sådan måde, at det giver et spillerum af betydeligt omfang for kommunerne, således at de kan fastlægge, hvad jeg vil kalde et rimeligt forhold mellem skat på jordværdier og skat på indkomst. Men forslaget siger samtidig, at kommunerne ikke må udskrive med en grundskyldpromille, der er mere end det dobbelte af skatteprocentens tal, eller hvis provenu overstiger $\frac{1}{5}$ af den samlede skatteindtægt. Der skal være et loft, som kommunerne ikke kan komme igennem. Det vil svie til de 4 kommuner, som indenrigsministeren nævnte, og det vil inden længe komme til at svie til mange af de kommuner, der ligger på kanten af de 30 promille, der med en høj grundskyldvurdering godt kan være en meget høj grundbeskatning.

Jeg må i den forbindelse med glæde notere mig ministerens bemærkning om, at hvis kommunerne misbruger den nuværende ordning, så der kommer helt urimelige tilstande, vil også ministeren være parat til at gribe ind. Men jeg må måske så stille det spørgsmål til den højtærede indenrigsminister, om han ikke synes, at man f. eks. i Herstederne er gået meget vidt i sin vurdering af, hvor hårdt man tillade sig at grundbeskatte folk.

For det konservative folkeparti er det ingen løsning, at man har en såkaldt henstandsordning. Man kan ud fra mange synspunkter diskutere, om man skal have en henstandsordning eller ikke. Men man kan ikke diskutere en henstandsordning på det grundlag, at den skal tjene som undskyldning for en højere beskatning af grundværdierne, en faktisk socialisering af grundværdierne. Man må ikke bruge den begrundelse, at kan folk ikke betale, og er de fyldt 65, kan de låne sig frem hos kommunen. For det første er det ikke rimeligt, at ældre folk skal sidde og spise deres ejendomme op, fordi der er en urimelig grundskyldbeskatning. For det andet skal man altså være fyldt 65, og for det tredje er der mange andre lavtlønsgrupper end ligefrem folkepensionisterne.

I det hele taget kan man sammenfattende sige, at det er gældende for grundskyldbeskatningen, at når den når over en vis højde, er den asocial. Den vender den tunge ende nedad, den rammer lavtlønsgrupperne både i den yngre og i den ældre aldersklasse,

og den er kun til gavn for de meget højtlønnede, som i kraft af den skattepolitik, der føres herhjemme, har en særlig fordel af, at grundskyldbeskatningen kan trækkes fra på skatteskemaet.

Det synspunkt, det konservative folkeparti forfægter, er altså det synspunkt, at man ikke ad skattevejen må gøre det vanskeligere for de unge at få egen bolig i form af parcelhus eller anden form for eget hus. Vi kender jo betydningen af parcelhuset fra alle sociologiske undersøgelser, der er foretaget, uanset den propaganda, der har været ført og føres mod parcelhusene. I en parentes kan jeg ikke lade være med at tænke på en udtalelse som den, der fremkom fra det ærede medlem af socialistisk folkeparti hr. Ømann under valgkampen, hvor han brugte udtrykket „ligusterfascister“ — hvad han så har ment med det. Eller på den bekymrede nuværende boligminister, der er meget bekymret for, at folk vælger parcelhuset fremfor de efterhånden altfor dyre sociale boliger. Det kan ikke være meningen, at man over grundbeskatningen skal hæmme de unge i at komme i gang med at få foden under eget bord, og det kan heller ikke være meningen, at man via grundskylden skal tvinge de gamle til at låne sig frem hos kommunerne, for at de skal få råd til at blive boende i eget hus.

Derfor er det konservative folkeparti kommet med et forslag, som kun rammer et lille antal af kommunerne i øjeblikket, men som på lang sigt vil hindre et stort antal af kommuner i at begå den samme fejltagelse, som man begår i Herstederne, i Brøndbyerne, i Karlebo og i andre kommuner, der kunne nævnes, hvor man er højt oppe i grundskyldpromillerne.

Det er efter vor opfattelse sådan, at der må være et rimeligt forhold mellem beskatning af indkomst og beskatning af fast ejendom. Men man må ikke kunne misbruge den frihed, der gives kommunerne. Derfor har vi altså ønsket at lægge frem til drøftelse i folketinget et forslag, der behandler disse ting på en sådan måde, at man giver kommunerne et stort spillerum, men lægger et loft, der garanterer parcelhusejerne mod i fremtiden at blive brandbeskattet af kommuner, der ønsker at føre en ganske bestemt politik i disse spørgsmål.